

JOSÉ MARÍA MUR, PRESIDENT DEL PARTIDO ARAGONÉS REGIONALISTA

«És absurd que la reforma de l'Estatut es decidisca a Madrid»

José María Mur, 45 anys, agent de la propietat immobiliària és, des de 1987, president del partit que governa a Aragó, el PAR. Aquest partit, creat el 1978 entorn de la figura d'Hipólito Gómez de las Rocas, és el més antic dels membres del Grup de Treball de Partits Regionalistes, i l'únic que exerceix el govern d'una comunitat autònoma.

Antonio Peiró (Saragossa)

—**Q**uè pretén el PAR amb la reforma de l'Estatut d'Aragó?

—Una cosa molt senzilla: una reforma en profunditat de l'Estatut d'Autonomia. És constitucionalment possible i no demanem res que no s'haja concedit a uns altres. Volem una reforma àmplia: institucions, competències, relacions amb l'administració local, administració pública... Estem en un moment oportú perquè no copiem els mateixos defectes de lentitud, ineficàcia i traves burocràtiques que té l'administració central.

Però també volem reformar el capítol d'economia i hisenda. El problema financer no està resolt actualment, per la mala dotació econòmica del sistema autòmic. El govern central, que practica de mala gana l'autonomia, pot retallar-ne el desenvolupament per la via pressupostària.

També volem reformar el capítol de les transferències. L'única comunitat autònoma que negocià bé les transferències fou Catalunya, perquè disposà d'una comissió mixta que realment ho era, amb representants del govern central i del català que eren de partits diferents. A Aragó, la comissió mixta ho era tan sols de nom, ja que la composició era homogènia, tots els membres eren del mateix partit. No hi hagué capacitat de negociació, i les dotacions foren molt insuficients.

El que més ens preocupa ara és el procediment que el PSOE ha engegat per a negociar la modificació dels estatuts. És un contrasentit.

Una vegada més el futur d'Aragó s'està decidint a Madrid, sense llum ni taquígrafs. No hi ha res tan antiautonomista com que el destí de les autonomies es decidisca a Madrid.

Ja ens havien dit que la del 143 era la via lenta, però no que fóra la via mínima. Via lenta vol dir que tots arribarem al mateix lloc, però en temps diferents. Això és el que volem: arribar al mateix lloc on són els altres.

—No obstant això, el PAR va rebre amb els braços oberts alguns membres destacats d'UCD, com

l'ex-president de la Diputació General d'Aragó, Juan Antonio Bolea, o l'ex-president de la Diputació de Terol, Román Alcalá, màxims responsables que Aragó no tinguera una autonomia més àmplia.

—El PAR entén que el nostre projecte polític ha de créixer. Tots aquells que han evolucionat cap a les nostres posicions, han abdicat dels seus errors i han acceptat el nostre programa, són benvinguts. Pitjor seria que s'hagueren quedat ancorats en els seus projectes inicials. En tot cas, tant Bolea com Alcalá no

són completament responsables que Aragó no tinga una autonomia més àmplia, perquè pertanyien a un partit d'àmbit estatal on les decisions es prenen a Madrid, i això limita la responsabilitat. Ja han fet bé d'adonar-se que la raó la tenia el PAR.

—*El document de bases per a la reforma de l'Estatut elaborat pel Consell de Govern de la Diputació General d'Aragó a penes té en compte el futur de les diputacions provincials.*

—El PAR és partidari d'una autonomia escalonada i articulada. El paper de les diputacions provincials forma part de l'esquema institucional de les comunitats autònomes. No han de substituir les competències del govern aragonès, però tampoc han de desaparèixer. El que és clar és que, la política, l'ha de marcar el govern regional. Les diputacions han de ser òrgans perifèrics de les comunitats autònomes que complequen les decisions i descentralitzen els serveis.

Tot i això, els criteris del partit són més radicals que els del govern regional. No entenem el paper de les diputacions en un estat autòndic. Estan en la Constitució, han de quedar com a circumscripció electoral, però no han de tenir poder de decisió sobre la política a fer. La seua composició i sistema de funcionament no és l'adequat per a prendre decisions, perquè no hi ha debat. El que cal fer és coordinar el treball i, d'aquesta manera, que no es dupliquen les actuacions. També cal coordinar els pressupostos. Les diputacions provincials controlen pressupostos molt importants, que es distribueixen pel partit polític que té el poder, sense a penes control.

—*La Universitat de Saragossa és l'única que comprèn l'àmbit de més d'una comunitat autònoma. Recentment s'ha aprovat la creació de la Universitat Pública de Navarra, i es parla de la creació de la de La Rioja. El Partido Riojano Progresista, aliat del PAR, dona suport a aquesta mesura, ¿què en pensa, d'aquesta possibilitat?*

—Si un és autonomista, ho ha de ser per a tot, encara que hi haja una possible pèrdua de territori. El nou estat autòndic condiona l'àmbit de les universitats, cenyint-lo al de les comunitats autònomes. D'altra banda, no es pot negar el dret d'aquestes a tenir la pròpia universitat.

—*El ministre d'Afers Exteriors, Francisco Fernández Ordóñez, s'ha negat recentment a comparèixer davant les Corts d'Aragó per a informar sobre la base americana de Saragossa, dient que aquestes manquen de sobi-*

rania, ¿què li semblen aquestes afirmacions?

—Per a nosaltres està molt clar. Si formen part d'un mateix estat, la sobirania ha de ser compartida. Pensar que la sobirania resideix solament en el govern de la nació, o en el Congrés dels Diputats, és tenir una visió centralista. Les comunitats autònomes també som estat.

—*El PAR ha passat de donar suport a l'ingrés de l'Estat espanyol en l'OTAN amb el manteniment de les bases americanes, a demanar-ne el des-*

hi ha hagut diverses trobades entre els diputats regionals de tots dos partits, i s'han abordat problemes comuns, com les comunicacions entre les nostres comunitats.

És clar, també hem tractat el problema de l'aigua. Entre nosaltres no hi ha cap discrepància. El PAR manté la posició de sempre: és prioritari assegurar les necessitats d'Aragó en matèria d'aigües. Primer, acabant els grans plans de regadiu; després, fent previsions i reserves d'aigua per als plans que ja estan definits, i, finalment, te-

«No té sentit estar integrats en l'OTAN i tenir bases d'un dels membres.»

mantellament. ¿Per què, aquest canvi?

—Mai no hem sigut uns entusiastes de la base. L'hem acceptada com un mal necessari i inevitable. Durant un temps vam demanar que se'ns compensara, ja que no podíem aspirar que les bases se n'anaren de la nit al dia. Però és que les coses han canviat; no el PAR, sinó les coses. Espanya ha ingressat en l'OTAN en unes condicions que jutgem molt negatives, i ens estem integrant en el seu sistema defensiu. No té sentit estar integrats en l'OTAN i tenir bases d'un dels membres.

—*¿Quines són les relacions amb Unión Valenciana, especialment respecte al tema del transvasament d'aigües?*

—Tenim molt bones relacions amb Unión Valenciana. La diferència és que nosaltres tenim major presència rural, i ells, urbana. Hem tingut quatre anys de convivència en el Grup Popular del Congrés, i això crea afinitats. A més,

nint en compte les reserves que farà el Pla Hidrològic. Una vegada s'hagen definit les necessitats presents i futures d'Aragó, si hi ha aigües sobreres i és possible transvasar-les a altres comunitats, no les negarem a ningú.

La qüestió es va plantejar a València de manera extemporània, a fi de devaluar els acords de la reunió de partits regionalistes. El dia anterior al començament d'aquesta, aparegueren unes declaracions del conseller Blasco en què acusava el PAR de negar-se a concedir aigües de l'Ebre, com si fóra el PAR el que haguera de fer les concessions. Aquestes declaracions volien només enrarir l'ambient; cal recordar que fa poc de temps, quan es va plantejar de transvasar aigües de València a Alacant, va ser el mateix conseller Blasco el que s'hi va oposar, i ara es defineix per un transvasament entre conques, molt més difícil. Nosaltres hem exposat clarament la nostra posició, que ha estat entesa per UV. □